

Първа част

Библиотеката на изгубените души

1.

Бош бе наредил хапчетата на масата, готов да започне. Докато си наливаше вода от бутилката в чашата, на вратата се позвъни. Той седеше на масата и мислеше да не се обажда. Дъщеря му имаше ключ и никога не звънеше и не чукаше, а и Бош не очакваше никого. Трябваше да е или амбулантен търговец, или някой съсед, а той вече не познаваше никого от съседите си. Кварталът сякаш се подновяваше на всеки няколко години и след повече от три десетилетия в него той бе престанал да се вижда с новодошлите и да ги поздравява. Всъщност му харесваше да е сръдливото бивше ченге на квартала, с което хората се страхуват да говорят.

Но после второто позвъняване бе придружено от глас, който го викаше по име. Гласът му беше познат.

– Хари, знам, че си там вътре. Колата ти е отпред.

Той отвори чекмеджето на масата. Там имаше пластмасови прибори, салфетки и китайски пръчици от храна за въщи. Забърса с ръка хапчетата в чекмеджето и го затвори. После стана и отиде да отвори.

На прага стоеше Рене Балард. Не я бе виждал от близо година. Изглеждаше по-слаба, отколкото я помнеше. Личеше как сакото ѝ се е издуло върху оръжието на кръста ѝ.

– Здравсти, Хари – каза тя.

– Подстригала си се – каза той.

– Да, преди известно време.

– Какво правиш тук, Рене?

Тя се намръщи, сякаш бе очаквала по-топъл прием. Бош не разбираше откъде накъде ще го очаква, след като миналата година нещата бяха завършили по доста неприятен начин.

– Финбар – каза тя.

– Какво? – попита той.

– Знаеш какво. Финбар Макшейн.

– Какво по-точно?

– Още е на свобода. Някъде там. Искаш ли да работим заедно по случая, или предпочиташ да продължиш със сърденето?

– Какво имаш предвид?

– Ако ме пуснеш да вляза, мога да ти обясня.

Бош се поколеба, но после отстъпи и неохотно ѝ махна да влезе.

Балард го направи, застана до масата, където току-що бе седял Бош, и попита:

– Няма ли музика?

– Днес не – каза Бош. – Та какво за Макшейн?

Тя кимна, разбрала, че трябва да мине по същество.

– Сложиха ме да отговарям за неразкритите случаи, Хари.

– Последно чух, че отдел „Неприключени следствия“ е разпуснат. Защото не бил толкова важен като да изкарваш униформени ченгета по улиците.

– Вярно е, но нещата се променят. Полицията е подложена на натиск да работи върху нерешените случаи. Знаеш кой е Джейк Пърлман, нали?

– Градският съветник.

– Той всъщност е твой съветник. Малката му сестра беше убита много отдавна. Случаят така и не беше разкрит. Когато го избраха, той откри, че отделът е разпуснат тихомълком и никой не разследва старите случаи.

– Е, и?

– Ами, аз надуших за това и отидох при капитана с предложение. Махам се от „Убийства и грабежи“ и възстановявам отдел „Неприключени следствия“ – за да работим по стари случаи.

– Сам-самичка?

– Не. И точно затова съм тук. Десетият етаж се съгласи: един щатен офицер – аз, – а останалата част от екипа се състои от запасняци, доброволци и договорни служители. Идеята не е моя. Други отдели използват същия модел от няколко години и приключват случаи. Добър е. Всъщност тъкмо твоята работа за Сан Фернандо ме подсети за това.

– Значи ме искаш в този... отряд или както там го наричаш. Не ставам за запасняк. Няма да мина физическите изпитания. Да пробягам мила за по-малко от десет минути? Забрави!

– Така е, затова ще се пишеш доброволец или ще сключим договор. Извадих всички томове за убийствата по случая Галахър. Шест тома за четири убийства – повече, отколкото ти си отнесъл със себе си, сигурна съм. Можеш да подновиш – официално – работата си върху Макшейн.

Бош за момент се замисли. Макшейн бе избил цялото семейство Галахър през 2013 г. и ги беше заровил в пустинята. Но Бош така и не успя да го докаже. А после се пенсионира. Разбира се, той не бе разкривал всеки възложен му случай през почти трийсетте години, докато работеше върху убийства. Никой детектив не го правеше. Но тук ставаше дума за цяло семейство. Това бе случаят, който най-малко му се искаше да остави неразкрит.

– Знаеш, че не напуснах с особено добри чувства – каза той. – Тръгнах си, преди да са ме изритали. После ги съдих. Никога няма да ми позволят да се върна.

– Ако го искаш, смятай го за уредено – каза Балард. – Вече взех разрешение, преди да дойда тук. Сега има друг капитан, а и хората са други. Да ти кажа честно, Хари, малцина там знаят за теб. Няма те вече от колко, пет години? Шест? Полицията е съвсем различна.

– Бас държа, че на десетия ме помнят.

На десетия етаж на Дирекция на полицията се намираше офисът на полицейския началник и повечето командири.

– Е, познай какво, ние даже не работим в дирекцията – каза Балард. – Намираме се в Уестчестър, в новия архив за убийства. Така се спасяваме от доста политика и любопитни очи.

Това заинтригува Бош.

– Шест тома – каза той замислено.

– Струпани на празно бюро с твоето име на него – допълни Балард.

Когато се пенсионира, Бош бе взел със себе си копия от много документи по случая. Хронологията и всички доклади, които смяташе за най-важни. Беше работил от време на време по това от пенсионирането си насам, но трябваше да признае, че не е стигнал доникъде, а Финбар Макшейн още си живееше на воля някъде. Бош не бе открил никакво солидно доказателство срещу него, но в сърцето и душата си знаеше, че той е извършителят. Беше виновен. Предложението на Балард бе примамливо.

– Значи се връщам и работя по случая на семейство Галахър? – уточни той.

– Ами, да, работиш по него – каза Балард. – Но ще трябва да работиш и по други случаи.

– Винаги има някаква уловка.

– Трябва да им покажа резултати. Да видят колко са сбъркали, като разпуснаха отдела. Случаят Галахър ще изисква доста работа – шест тома за преглеждане, никакви известни ДНК или пръстови отпечатьци. Ще е нужна старомодна детективска дейност и нямам нищо против това, но трябва да разкрия няколко случая, за да оправдая съществуването на отдела и да може той да продължи да работи, така че ти да си действаш по шесттомния случай. Това проблем ли ще е?

Отначало Бош не отговори. Мислеше си как преди година Балард му бе дръпнала килимчето изпод краката. Тя беше напуснала полицията, обезсърчена от всичката политика, бюрокрация, сексизъм и какво ли още не, и двамата се бяха споразумели да станат партньори и да започнат работа на частно. А после тя му каза, че се връщала, изкушена от обещанието на полицейския началник да й позволи сама да избере къде да работи. Избра отдел „Грабежи и убийства“ в центъра на града и това бе краят на плановете им за съдружничество.

– Знаеш ли, бях започнал да търся помещения за офис – каза той. – Имаше хубав двустаен апартамент в сградата зад спортен клуб „Холивуд“.

– Виж какво, Хари – каза Балард. – Аз ти се извиних за държането си тогава, но част от вината е и твоя.

– Моя ли? Глупости!

– Не, ти беше този, който ми каза, че по-успешно можеш да промениш една организация отвътре, отколкото отвън. И точно това съм решила да направя. Така че обвинявай ме, ако ти харесва, но аз всъщност направих каквото ми каза ти.

Бош поклати глава. Не помнеше да ѝ е казал подобно нещо, но знаеше, че тя наистина мисли така. Беше го казал на дъщеря си, когато тя се чудеше дали да влезе в полицията след скорошните протести и изблици на омраза към ченгетата.

– Добре – каза той. – Съгласен съм. Ще получа ли значка?

– Без значка, без пистолет – каза Балард. – Но получаваш онова бюро с шестте тома. Кога можеш да започнеш?

Бош си представи за момент хапчетата, които бе наредил на масата преди няколко минути, и каза:

– Когато искаш.

– Добре – отвърна Балард. – Значи ще се видим в понеделник. На рецепцията ще те чака пропуск, а после ще ти извадим и карта. Трябва да те снимат и да ти вземат отпечатъци.

– Онова бюро близо ли е до прозорец?

Бош се усмихна, докато го казваше. Но не и Балард.

– Не си насилвай късмета – промърмори тя.

2.

Балард седеше на бюрото си и пишеше предложение за бюджета за ДНК изследвания. Телефонът ѝ иззвъня. Беше полицаят от рецепцията.

– Тук има един човек, казва, че трябвало да го чака пропуск. Хи... Хиеро... Не мога да го произнеса. Фамилията му е Бош.

– Съжалявам, забравих да го уредя. Дай му пропуск за посетител и го прати отзад. Той ще работи тук, така че по-късно трябва да му извадим служебна карта. И се произнеса Хиеронимъс.

– Добре, пращам го.

Балард затвори телефона и стана да посрещне Хари на входа на архива, защото знаеше, че той ще е раздразнен от гафа на рецепцията. Като отвори вратата, Бош стоеше на два метра пред нея и зяпаше над главата ѝ към стената над вратата. Тя се усмихна.

– Какво мислиш? – попита го. – Аз ги накарах да го напишат.

Излезе в коридора, за да се обърне и да погледне буквите над вратата.

ОТДЕЛ „НЕПРИКЛЮЧЕНИ СЛЕДСТВИЯ“

Или всички имат значение,

или никой няма значение

Бош поклати глава. „Или всички имат значение, или никой няма значение“ бе философията, която винаги бе влагал в разследването на убийства, но беше също и личната му философия. Не беше девиз, особено пък такъв, който би му харесало да гледа написан на някоя стена. Това бе нещо, което усещаш и знаеш вътре в себе си. Не нещо, което да рекламираш или на което да учиш хората.

– Хайде стига, имаме нужда от нещо такова – каза Балард. – Мото. Принцип. Искам някакъв колективен дух в този отдел. Ще им разкажем играта.

Бош не отговори.

– Хайде просто да влезем и да те настаним – каза Балард.

Поведе го покрай бюрото на рецепцията, поставено пред редиците библиотечни рафтове, на които се съхраняваха делата за убийства, подредени по година и номер. Тръгнаха по пътеката вляво от рафтовете към официалната работна зона на възстановения отдел „Неприключени следствия“. Това бяха седем работни места, разделени с прегради – по три от всяка страна и едно в дъното.

Две от местата бяха заети и главите на следователите се подаваха едва-едва над преградите. Балард спря пред отделението в дъното.

– Тук работя аз – каза тя. – А теб съм те настанила ей там.

Посочи едно от съседните работни места и Бош мина в него. Балард влезе в своето отделение и опря ръце на преградата, така че да гледа отгоре към бюрото му. Вече бе натрупала папките на две отделни купчини върху плота – една голяма и една малка.

– Голямата купчина е Галахър... Сигурна съм, че са ти познати.

– Ами това?

Бош отваряше горната от двете папки на по-малката купчина.

– Това е уловката – каза Балард. – Сара Пърлман. Искам като начало да прегледаш него.

– Сестрата на съветника – отбеляза Бош. – Ти не си ли го прегледала вече?

– Прегледах го и ми изглежда безнадеждна работа. Но искам и ти да се пробваш... преди да се върна при съветника с лошата новина.

Бош кимна и каза:

– Ще му хвърля едно око.

– Преди да се гмурнеш в работата, ела да те запозная с Лилия и Томас – каза Балард.

Последните две отделения бяха заети от мъж и жена, и двамата към шейсетте. Балард бе по-близо до мъжа и сложи ръка на рамото му, докато го представяше. И двамата излъчваха професионализъм. Сакото на мъжа бе метнато на облегалката на стола му, но не беше свалил вратовръзката си и не я беше разхлабил. Беше с тъмна коса и мустаци и носеше бифокални очила за работата на бюро. Жената бе тъмнокоса и мургава и облечена така, както се обличаше винаги и

Балард – с костюм и бяла блуза. Имаше на ревера си значка с американския флаг и Бош се зачуди дали я носи, за да отклонява въпросите дали не е чужденка.

– Това е Томас Лафонт, присъедини се към нас миналата седмица – каза Балард. – Пенсиониран служител на ФБР. Сложих го в тандем с Лилия Агзафи, която е работила двамайсет години във вегаската полиция, преди да ѝ се прииска да види океана и да се оттегли тук. Том и Лилия преглеждат случаи, за да намерят кандидати за генетично генеалогично изследване, което, може би си чул, е най-новата мода в областта на неразкритите случаи.

Бош се ръкува с двамата следователи и им кимна.

– Това е Хари Бош – продължи Балард. – Бивш служител на лосанджелиската полиция. Той самият няма да се хвали, затова ще го направя аз. Той беше един от основателите на стария отдел „Неприключени следствия“ и общо взето има повече години работа върху убийства от всеки друг в цялото управление.

После загледа как Бош се справя неловко с поздравите и любезностите. Не успяваше да скрие отдавнашното си недоверие към ФБР. Накрая го спаси и го заведе обратно на работното му място, като каза на Агзафи и Лафонт, че трябва да обсъди още някои неща с „новобранеца“ в екипа.

Като стигнаха там, всеки влезе в отделението си и Балард отново се подпря на дялящата ги преграда, за да може да го гледа, докато говорят.

– Брей – каза тя. – Току-що забелязах, че си се отървал от мазния мустак. След като говорихме ли го обръсна?

Беше сигурна, че е така. Щеше да забележи липсата му в къщата. Лицето на Бош почервеня и очите му се стрелнаха към другия край на работната зона, за да види дали Агзафи и Лафонт са чули забележката ѝ. После потърка горната си устна с палец и показалец, сякаш за да се увери, че вече няма мустак.

– Започна да побелява.

Не даде друго обяснение. Но Балард знаеше, че мустакът му бе започнал да побелява още отпреди да се запознаят.

– Сигурна съм, че Мади е доволна – каза тя.

– Не го е видяла още – отвърна той.

– Как е тя?

– Доколкото знам, добре. Работи много.

– Чух, че я назначили в Холивудския участък след завършване на академията. Късметлийка.

– Да, там е, вечерна смяна. Та как става тази работа с генеалогията?

На Балард ѝ беше ясно, че Бош се чувства неловко от личните въпроси и търси начин да смени темата.

– Няма за какво да се тревожиш – каза тя. – Всичко е точно и юридически валидно, само че е наука и струва скъпо. Това е единственото нещо, което трябва да избирам кога да го ползваме. Имаме субсидия от фондация „Амансън“, която ни дари цялото това място, но пълен генетичен анализ струва около осемнайсет бона, ако излезем извън управлението. Така че трябва да избираме разумно. Възложила съм тази работа на Том и Лилия, както и на още един следовател, с когото вероятно ще се запознаеш утре. Имаме картбланш за обикновени ДНК анализи, защото всичко това вече е вътрешна работа. При тях просто трябва да се наредим на опашката и да чакаме. Освен това имам възможност един път месечно да прередя опашката. Това ми го даде шефът. Даде ми също така лаборантка, специално назначена да се занимава със случаите на нашия отдел.

– Много мило от негова страна.

– Да, но хайде да се върнем към ориентировката ти. Това, което изисквам от нашите запасници и доброволци, е да ми отделят поне един ден седмично. Мнозинството работят повече от това, но съм ги подредила така, че да имаме поне по един човек тук от понеделник до четвъртък. Аз съм тук през цялото време, Том и Лилия идват в понеделник. Пол Масър и Колин Хатърас във вторник, Лу Ролс в сряда, а сега и ти... бих казала в четвъртък, но знам, че ще прекарваш тук много по-дълго от това. Както и повечето от другите.

– Лу Ролс1?... Сериозно?

– Не. Впрочем той дори не е черен. Казва се Тед Ролс, но след като е прекарал десет години като ченге, няма как да не получи този очевиден прякор. Така че някои хора още му викат Лу и на него май му харесва.

Бош кимна.

– Трябва обаче да знаеш – каза Балард, като се приведе напред и понижи глас, така че едва да се чува над преградата, – че Ролс не го избрах аз.

Бош плъзна стола си по-близо до бюрото, за да чува по-добре и за да увеличи поверителността на разговора.

– Какво имаш предвид?

– Имаме повече кандидати, отколкото места – каза Балард. – Шефът ми позволи да избира когото си искам и аз направих точно това, но Лу Ролс е избор на Пърлман.

– Съветникът.

– Той гледа много собственически на тази работа, както и ръководителят на екипа му. Става въпрос за сестра му, но също така и за политика. Пърлман се цели по-високо от градския съвет и успехът на този отдел може да му помогне. Затова вкара Ролс и аз трябваше да го взема.

– Никога не съм го чувал, а мисля, че щях, с такова име. Не е от лосанджелиската полиция, нали?

– Не, работил е в Санта Моника, но това е било преди петнайсет години, така че приносят му към екипа не е кой знае какъв. Трябва да го държиш за ръчичка, но работата е там, че той е пряката ни връзка с Пърлман и Хейстингс.

– Хейстингс?

– Нелсън Хейстингс, ръководителят на екипа на Пърлман. Те тримата са първи дружки или нещо такова. Ролс напуснал полицията в Санта Моника след десет години работа там, за да се захване с бизнес. Така че за него това е само странична занимавка.

– Какъв му е бизнесът? Да не е частен детектив?

– Не, сериозен бизнес е. Притежава цял куп офиси за пощенски услуги. Като UPS, ФедЕкс, магазини за опаковъчни материали. Изглежда, ги е нацвъкал из целия град и се справя доста добре. Кара тежкарска кола и има къща в Санта Моника на колежанските улици. И предполагам, че е един от главните спонсори на кампанията на Пърлман.

Бош кимна. Схващаше картинката. Аз на тебе, ти на мене. Балард се отдръпна и седна, щом осъзна, че Лафонт и Агзафи са забелязали шушукането им. Все още виждаше очите на Бош над преградата. Продължи с нормален тон.

– Утре ще се запознаеш с Пол и Колин – каза тя. – Тежат си на мястото. Масър е пенсиониран заместник областен прокурор, работил е по тежки престъпления, така че ни е от голяма полза за заповедите за обиск и юридическите въпроси и стратегии. Добре е, че го имаме сред нас, вместо да звъним в прокуратурата всеки път, когато имаме някакъв въпрос.

– Струва ми се, че го помня – каза Бош. – Ами Хатърас?

– Няма никакъв полицейски опит. Тя е нашият вътрешен генеалог и онова, което наричат „градски детектив“.

– Аматорка? Сериозно?

– Сериозно. Много е добра в интернет издирванията, а генетичната работа се върши именно там. КГГ – знаеш какво е това, нали?

– Ъъъ...

– Криминална генетична генеалогия. Качваш ДНК-то на заподозрения в системата GEDmatch, която има достъп до множество бази данни, а после си седиш и чакаш да намери съвпадение. Не може да не си чувал за това. Беше голям хит в разследването на неразкрити случаи, докато не се намеси полицията за защита на личните данни, така че сега възможностите ѝ са ограничени, но все пак си струва да се използва.

– Така хванаха Убиеца от Златния щат, нали?

– Да. Вкарваш ДНК-то и ако имаш късмет, получаваш връзки с роднини. Четвърти братовчед тук, неизвестен брат там. После всичко опира до социално инженерство. Установяваш контакти онлайн и съставяш родословно дърво с надеждата, че един от клоните ще те отведе до твоя човек.

– И ти си взела едно цивилно лице да върши това?

– Тя е експерт, Хари. Просто ѝ дай шанс. Аз я харесвам и мисля, че ще ни е полезна.

Балард видя скептицизма в очите на Бош, преди той да отклони поглед.

– Какво?

– Всичко това като подкаст ли ще свърши? Или ще работим върху случаи?

Балард поклати глава. Знаеше, че той ще реагира по такъв начин.

– Ще видиш, Хари – каза тя. – Не си длъжен да работиш с нея, но се обзалагам, че рано или късно ще поискаш. Сигурна съм. Е?

– Добре – съгласи се Бош. – Не се опитвам да създавам неприятности. Просто се радвам, че съм тук. Ти си шефът, а аз никога не споря с шефове.

– Да бе, да. Веднага ти повярвах.

Бош се огледа и каза:

– Значи аз съм последният в екипа?

– Но първият, когото исках – отвърна Балард. – Просто трябваше да подготвя всичко, преди да дойда при теб.

– А също така да се увериш, че ще ме допуснат.

– Е, и това също.

Бош кимна, после попита високо:

– Къде тук човек може да си вземе кафе?

– Има кухня с кафе и хладилник – отвърна Балард. – Излизаш през...

– Ще го заведа – обади се Лафонт. – И аз имам нужда от една доза.

– Благодаря, Том – каза Балард.

Лафонт стана и попита дали някой друг иска кафе. Балард и Агзафи отказаха и Бош последва Лафонт към предния край на архивната зала.

Балард ги изпрати с поглед. Надяваше се Бош да се държи добре с бившия агент на ФБР и да не забърка свада още през първия си работен ден.

3.

Бош бе свикнал да е сам вкъщи, когато преглежда стари дела и документи и се опитва да измисли ходове, за които никой не се е сетил. Това бе предимно тиха работа. Сега трябваше да свикне да работи отново в обща стая и да си възвърне умението да се изключва от разговорите около него, за да може да се съсредоточи върху настоящата задача.

Докато Балард бе заета с телефоните и политическите изисквания на работата си от другата страна на безполезната преграда, той отвори първата от трите папки с документите за неуспешното засега разследване по случая Сара Пърлман.

Започна с папката, надписана „Том 1“, и веднага обърна на съдържанието. Там пишеше, че всички снимки от местопрестъплението са в третия том. Той се прехвърли на тази папка. Искаше да започне

със снимките, без да знае нищо за случая, така че да види същото, каквото са видели следователите на сутринта на 11 юни 1994, когато обезобразеният труп на Сара бил намерен в леглото на семейната ѝ къща на Маравиля Драйв в Холивудските хълмове.

Третата папка съдържаше няколко прозрачни найлонови джоба, закачени в скобите ѝ, и във всеки от тях имаше по две цветни снимки с размери 13 x 18 см, една отпред и една отзад. Бяха стандартните контрастно осветени цветни фотографии, на които кръвта изглеждаше лилаво-черна, бялата кожа бе станала алабастрова и жертвата бе лишена от всякаква човечност. Сара Пърлман беше била само на шестнайсет, когато животът ѝ бил жестоко прекъснат от изнасилвач, който я бе душил и ръгал с нож. На първите снимки тялото на Сара бе проснато на леглото, а бархетната ѝ нощница бе вдигната над оголения торс, за да покрие лицето ѝ. Отначало Бош взе положението на нощницата за опит от страна на убиеца да попречи на жертвата да види физиономията му. Но докато прелистваше джобовете със снимките, стана ясно, че нощницата е била вдигната след като момичето е било изнасилено и убито. Сега вече Бош го определи като акт на разкаяние. Убиецът бе покрил лицето на жертвата си, за да не му се налага да я гледа повече.

По гърдите и шията на момичето имаше множество прободни рани и кръвта бе напоила чаршафите и юргана и се бе съсирила около тялото. Също така от синините по шията ѝ бе ясно, че жертвата е биладушена в някакъв момент от престъплението. Ако се брояха годините на войната и на работата му като полицай, Бош бе гледал неестествена смърт повече от половин век. Би било невярно да се каже, че е свикнал с извращенията и жестокостта, които хората проявяват един към друг, но отдавна бе престанал да мисли за тези изблици на насилие като за отклонения. Беше загубил голяма част от вярата си в човешката доброта. За него насилието не бе отклонение от нормата. То беше нормата.

Знаеше, че това е песимистичен поглед върху света, но петдесет години работа в кървави професии не бяха оставили у него много надежда. Той знаеше, че мрачната машина на убийствата никога няма да спре поради липса на гориво. Не и докато той е жив. А може би и никога.

Продължи да прелиства снимките и да ги запечатва в паметта си. Знаеше, че за него това е начинът. Това бе начинът да се разяри, да се свърже неразривно с една жертва, която е виждал само на снимки. Това щеше да разпали огъня, от който се нуждаеше.

След снимките на местопрестъплението идваха снимките на криминолозите, отделни кадри с улики и възможни улики. Те включваха снимки на кръв, опръскала стената над таблата на леглото и тавана над жертвата, снимки на разкъсаното ѝ бельо, захвърлено на пода, зъбна скоба, намерена в гънките на юргана.

Имаше няколко снимки на пръстови отпечатьци, открити и взети от лаборантите. Бош знаеше, че те вероятно ще са на жертвата, тъй като тя бе живяла в спалнята. Надписите, сложени върху тях от първоначалните следователи, го потвърждаваха. Но една снимка, която, изглежда, показваше долната половина на отпечатък от длан, бе отбелязана с „Неизв“. Неизвестен. Бяха намерили отпечатъка на перваза на един прозорец и разположението му подсказваше, че е оставен от човек, който се е вмъкнал през него.

През 1994 г. един частичен отпечатък от длан би бил безполезен, освен ако не могат да го сравнят директно с този на някой заподозрян. Бош бе работил по убийства тогава и знаеше, че по онова време нямаше бази данни с отпечатьци от длани. Дори сега, близо три десетилетия по-късно, твърде малко такива отпечатьци бяха регистрирани или вкарани в бази данни за сравнение.

Погледна над преградата към Балард. Тя тъкмо бе затворила телефона след разговор с местен бизнесмен, известен със строежа на стотици жилищни блокове в центъра. Молеше го да се присъедини към каузата и да подкрепи финансово отдел „Неприключени следствия“.

– Как мина? – попита я Бош.

– Скоро ще разбере – отвърна Балард. – Да видим дали ще напише чек. Полицейската фондация ми даде списък на предишни дарители. Опитвам се да звъня на двама-трима дневно.

– Знаеше ли, че ще правиш това, като се захвана с тази работа?

– Не точно. Но нямам нищо против. Даже ми харесва да събуждам чувството им за вина, за да ни дават пари. Ще се изненадаш да разбереш колко от тях са познавали някоя жертва на неразкрито престъпление.

– Едва ли.

– М-да, предполагам, че няма. Как ти се струва Пърлман?

– Още съм на снимките.

– Знаех си, че ще започнеш оттам. Кофти работа.

– Да.

– Някакви първоначални впечатления?

– Не още. Искам да погледна пак. Но отпечатъкът от длан... частичният. Предполагам, че си го проверила в съвременните бази данни.

– Да. Това бе първото, което направих. Никакъв резултат.

Бош кимна. Не бе изненадан.

– Ами ViCAP?

– Тц. Няма съвпадения.

ViCAP беше програма на ФБР, която включваше база данни за насилствени престъпления и серийни извършители. Но бе широко известно, че базата данни не е пълна. Много полицейски служби не изискваха от детективите да вкарват случаите си в нея заради дългото време, което отнемаше въвеждането на информацията.

– Като гледам снимките, ми е трудно да повярвам, че е еднократно престъпление.

– Съгласна. Освен във ViCAP пуснах проверки и до отделите за неразкрити случаи от Сан Диего до Сан Франциско. Никакви съвпадения, никакви близки сходства. Дори се обадох на старото ти приятелче Рик Джаксън. Той работи по неразкрити случаи за окръг Сан Матео. Разпита там от мое име, но без успех.

Джаксън бе пенсиониран детектив по убийствата от Лос Анджелис от времето на Бош.

– Как я кара Рик? – попита Бош.

– Май разкрива случаи наляво и надясно – каза Балард. – Което се надявам да започнем да правим и ние тук.

– Ще, ще. Не се тревожи.

– Слушай сега. Всеки понеделник ходя в Дирекция на полицията да се видя с капитана и да го осведомя за работата, бюджета и така нататък. Вероятно ще съм в центъра до края на деня. При теб всичко наред ли е? Том и Лилия могат да ти помогнат, ако се нуждаеш от нещо.

– Всичко е наред. Какви са правилата за взимане на документация вкъщи?

– Не можеш да изнасяш делата оттук. Така някак си се губи идеята да държим всички нерешени случаи на едно място, нали разбираш?

– Ясно. Има ли ксерокс?

– Не копирай документи, Хари. Не искам да си имам неприятности с капитана заради това.

Бош кимна.

– Разбра ли ме? – попита Балард. – Сериозно говоря.

– Разбрах – каза Бош.

– Добре тогава, приятен лов. Мислиш ли, че ще се върнеш утре? Не те притискам.

– Мисля, че ще се върна.

– Добре, значи ще се видим утре.

– Да.

Бош изгледа как Балард си тръгва, после погледна към Лафонт и Агзафи. Можеше да види само върховете на главите им над преградите. Върна се към работата си: прехвърляше отново и отново снимките на местопрестъплението, така че образите да се запечатат завинаги в паметта му. Като свърши с тях, придърпа пак първия том и започна да го чете от самото начало.

Следователите, работили върху случая, бяха Декстър Килмартин и Филип Рослър. Бош ги познаваше по име, но не и лично. Те бяха прикрепени към отдел „Грабежи и убийства“, който се занимаваше с големите случаи в целия град. Той се зае с хронологичния дневник, воден от тях. Дневникът показваше, че сутринта на 11 юни първоначално на случая се отзовали детективите от Холивудския участък, но той бързо бил прехвърлен към елитната гвардия от „Грабежи и убийства“, защото като сексуално престъпление срещу шестнайсетгодишна непълнолетна в Холивудските хълмове неизбежно щял да привлече значително медийно внимание.

По онова време Бош работеше в холивудския отдел „Убийства“, но не беше присъствал на първоначалния оглед, защото той и партньорът му Джери Едгар не бяха на смяна. Имаше обаче смътни спомени за случая и колко бързо той бе предаден на „Грабежи и убийства“. Дори не подозираха, че този случай ще задържи медийния интерес само един ден. На следващата нощ щяха да открият убита бившата жена на великия футболист и не толкова велик актьор О Джей Симпсън заедно с неин познат в Брентуд и това щеше да отвлече цялото медийно внимание от случая Пърлман, както и от всичко друго в града. Убийствата в Брентуд щяха да се радват на подробно отразяване в медиите повече от година и никой нямаше да се интересува от Сара Пърлман.

Освен Килмартин и Рослър. Хронологията показваше, че те са предприели всички необходими действия, доколкото Бош можеше да прецени. И което е най-важно, бяха се въздържали да дават предварителни оценки дали това е убийство от непознат. Фактът, че убиецът е влязъл през незалостен или отворен прозорец в спалнята на жертвата, намекваше, че вероятно тя не го е

познавала, но това не бе отказало детективите да проведат пълно разследване. Бяха направили подробна проверка на миналото на жертвата и бяха разпитали много нейни приятели и роднини. Сара посещавала частно девическо училище в Ханкок Парк. Макар че училището било в лятна ваканция, следователите прекарвали няколко дни в издирване и разговори със съученички, приятелки и преподаватели в мащабен опит да съставят картина на света и социалния живот на младото момиче. Седмицата преди убийството Сара била започнала лятна работа като посрещач в ресторанта на Мелроуз Авеню „Томи Танг“. Била работила в този популярен тайландски ресторант предното лято и няколко от служителите вече я познавали и я харесвали. Те били разпитани и детективите даже стигнали дотам, че да проучат плащанията с кредитни карти в ресторанта за дните, през които била работила Сара. Издирили и разпитали неколцина клиенти, но никой от тях не бил заподозрян.

Разследването включвало също и родителите на жертвата. Бащата на Сара бил адвокат, специализирал се в едри сделки с недвижими имоти. Детективите разпитали много от колегите му и хората, с които контактувал в работата си, включително клиенти, които биха могли да са недоволни от него, както и някои от противниците в най-трудните му преговори. Отново нямало заподозрени.

И накрая, имало го и бившия приятел на Сара. Четири месеца преди смъртта си тя сложила край на краткотрайната си връзка с Брайън Ричмънд, с когото се запознала на ежегодната среща между нейното училище и едно момчешко училище също в Ханкок Парк. Той бил подробно разпитан и разследван, но в крайна сметка го оневинили. Бил оставил зад гърба си връзката с нея и вече се срещал с друго момиче.

По времето на убийството родителите на Сара били на голф ваканция в Кармел, за да поиграят на игрищата в и около Пебъл Бийч. Сара останала въщи с брат си Джейк, две години по-голям от нея. В петъчната нощ на убийството Сара работила в ресторанта и се върнала в къщата на „Маравиля“ около 10 вечерта. Имала шофьорска книжка и използвала колата на майка си, когато нея я нямало. Джейк Пърлман бил излязъл с приятелката си и се прибрал чак към полунощ. Колата на майка му била в гаража и вратата на спалнята на сестра му била затворена. Той решил да не я безпокои, защото не видял светлина под вратата и предположил, че тя спи.

На сутринта майката на Сара се обадила да провери как са децата ѝ. Джейк ѝ казал, че Сара още спи. Тъй като приближавало 11, тя му казала да отиде в стаята на сестра си и да я събуди, за да се обади по телефона. Тогава той открил, че Сара е жестоко убита в леглото си – и кошмарът на семейството започнал.

Бош не си водеше бележки, докато преглеждаше многото резюмета на разпити в първия том. Първоначалното разследване бе проведено щателно и изглеждаше съвсем завършено. Бош не видя никакви пропуски или недоработки. Когато бе работил по-рано в отдел „Неприключени следствия“, не бе необичайно да прегледа някое дело и да види мърляво и дори мързеливо разследване на убийството. При Сара Пърлман не беше така. Изглеждаше, че Килмартин и Рослър бяха взели случая присърце и не бяха оставили нито един камък необърнат. А това, което правеше работата им още по-впечатляваща, беше, че по време на тяхното разследване жертвата не бе свързана с могъщ политик. Това щеше да стане много години по-късно.

Два часа след началото на прегледа си той се прехвърли на Том 2, втората папка с документи по убийството, и откри, че тя е пълна с опреснителни доклади, подавани след трийсет дни, после деветдесет, после шест месеца, и накрая ежегодно в продължение на пет години, преди делото да бъде официално класифицирано като неразкрито и без движение. Не се бе появил нито един заподозрян или дори съмнителен човек и така и не бе установено дали Сара е познавала убицеца си.

В края на втория том се намираще допълнителната информация за запитвания от страна на семейството на жертвата и други хора през годините. Тя показваше, че родителите на Сара Пърлман са се обаждали многократно, интересувайки се за някакъв напредък, докато накрая, преди седем години, обажданията спрели. Тогава запитванията започнали да постъпват от съветник Джейк

Пърлман или ръководителя на екипа му Нелсън Хейстингс. Бош предположи, че тази промяна означава, че родителите на Сара са починали, без да дочакат справедливо възмездие за дъщеря си.

Бош завърши анализа, като се върна към снимките в трети том и бавно прелисти найлоновите джобове, търсейки отново в стаята на Сара нещо, което би могло да изпъкне като пропуснатата следа или улика.

Накрая стигна до снимките на криминолозите и последния джоб със снимка на картончето за отпечатащи, на което лаборантът бе свалил частичния отпечатък от длан. Взираше се в него, когато усети нечие периферно присъствие, вдигна очи и видя, че Том Лафонт е излязъл от отделението си.

– Всичко наред ли е? – попита той.

– Ъъъ, да, наред е – каза Бош. – Просто преглеждам това.

Чувстваше се неловко Лафонт да го изучава с поглед.

– Дала ти е големия случай, а?

– Какво искаш да кажеш? – попита Бош.

– Сестрата на съветника. Имам чувството, че ако не го разкрием, няма да се задържим дълго.

– Мислиш ли?

– Е, Балард със сигурност прекарва доста време на телефона с него. Нали разбираш, дава му подробен отчет какво правим тук. Изглежда, разговорите винаги се връщат към сестра му. Така че е подложена на натиск, без съмнение.

Бош само кимна.

– Намери ли нещо, което трябва да се направи? – попита Лафонт. – Много бих се радвал да приключим този случай.

– Не още – каза Бош. – Продължавам да търся.

– Е, успех тогава. Ще ти е нужен.

– С какво си се занимавал в Бюрото? В офиса в Ел Ей ли си работил?

– Започнах в Сан Диего и изпълнявах задачи в Сакраменто и Оукланд, преди да се озова тук. Бях в отдел „Тежки престъпления“. След двайсет години напуснах. Писна ми да гоня банкови обирджии.

– Мисля, че те разбирам.

– С Лилия свършихме за днес. Добре дошъл и до следващия път.

– До следващия път.

Бош гледаше как Лафонт и Агзафи си събират нещата и излизат. Изчака малко, а после стана да потърси ксерокс.

На път към изхода от архива спря и погледна по един от проходите. Рафтовете от двете му страни бяха отрупани с дела за убийства. Някои нови и сини, други избледнели, а малък брой дела се съхраняваха в бели папки. Той влезе в прохода и тръгна бавно покрай делата, плъзгайки пръстите на лявата си ръка по пластмасовите папки. Всяка от тях бе история на едно неразкрито убийство. За него това бе свещена територия. Библиотека на изгубените души. Твърде много, за да могат той, Балард и останалите да ги разкрият някога.

Твърде много, за да заглушат някога болката.

Когато стигна до края на прохода, се обърна и тръгна по следващия. Рафтовете тук бяха също така отрупани с дела. Един прозорец на тавана горе пропускаше следобедното слънце и хвърляше естествена светлина върху неестествената смърт. За момент Бош се спря и постоя неподвижно. В библиотеката на изгубените души цареше тишина.